

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ЧЕТВЪРТО ВЪТРЕШНО 1

chitanka.info

Между Интензивното и Четвърто вътрешно кардиологично отделения я има — я няма и пет метра.

Две стъклени стени с изпадали букви от дълбоко зашифровани и актуални преди незапомнени времена надписи, обрамчват в компанията на асансьори и стълбище малко фойейнце. Кафе машина-автомат с авангарден дизайн на бензинова колонка и богат асортимент със и без еди-какво си топли напитки, понася безропотно юмруци и ритници, коригиращи безупречната ѝ работа. Замислени и недоспали си доктори и докторици, атрактивни сестрички в златен обков и

апетитно-прозрачни хасени мантички, цвърчащи синигерчета-стажантки от медицинското, огрухани санитарки и санитарии-бичмета, циркулират по строго фиксирани траектории.

Пациентите, особено почти оживелите, привилегировано се придвижват ведно с леглата си, обкичени с електроники, капещи системи с бълбукащи магии, шофирани от самодиви в бели премени.

Някои се надбягват в кресла-рикши, стискайки на гърдите си папки документи.

Понякога, но рядко, се появява на различни места или странно изчезва, пейка за чакащи ред, нечие благоволение или блага вест.

Веднъж влезли в Четвърто вътрешно, удостоените с тази чест — т.е. прескочилите засега трапа, ги избутват до най-отдалечения край на коридора, откъдето започва номерацията на стъклените клетки-стаи с по едно, две и повече легла, според сложността на заболяването. Започва придвижването им обратно — колкото по-се подобрява състоянието на пациента, толкова по-се приближава до входа, вече изход. Дай Боже — един ден, от последната стая-клетка, да попадне в кабинета за изписване и... по живо, по здраво да си се прибере в къщи... до следващото премеждие.

Лично аз, Драги Читателю, нямам ясен и категоричен спомен кога и как съм превозен в Четвърто вътрешно. По-късно, а и сега — пишейки настоящето, се добрах до някои що годе приемливи данни; което всъщност и не е толкова важно, но имам спомен за комплект санитарки, които по команда хай-хоп, ме изсипват с чаршафа от подвижна платформа в леглото. Вяло отчетох, че съвсем не ми пука, дето съм гол-голеничък и нелицеприятен.

Все пак ще спомена няколко подробности, които ми създадоха душевен комфорт и укрепиха психически. Част от описаните халюцинации, плод на силните животоспасяващи лекарства, са били вече с адрес Четвърто вътрешно. Бил съм неадекватен и... разбрах, че съм се държал дори непристойно — ритал съм, и съм се мятал, и разни детинщини; не съм слушнал, а иначе съм кротко дърто момче. Разни фиксидеи се зараждали из размътения ми мозък. По ясно си спомням как изведнъж реших, че начаса, ама веднага, трябва да се изкъпя, щото не мога да се понасям такъв омърсен! И то — без катетъра. Започнах да го дърпам, ще си разкъсам пишората — не му знаех механизма, че не може така урбулешката. Издърпах абокада с фиксирана във вената

ми игла, чрез дебел слой левкопласт; запръска кървава течност. Открих клозет-банята по миризмата. Тя, като всяко уважаващо себе си здравно звено в такова представително заведение, беше надживяла няколкото земетресения от Вранча с минимални поражения — като липсващи плочки и изкъртени ръждиви водопроводи. За сметка на това, имаше компенсираща екстра — няколко популации от нежен, дребен вид хлебарки, в кайсиево-кафеникави одежди, щафькащи абсолютно навсякъде, по техен си принцип и концепция.

Хванаха ме като блаженствах под душа — водата от запушения канал бе преляла по коридорите и ме издала. Голям скандал и голямо чудо — как съм оживял в промеждутъка на двете раздавания на картите (спомни си вица), в най-Горната инстанция.

Това ми грубо нарушение на вътрешния ред имаше и положителна страна — докладвах, че съм установил силни болки в десния крак; а би трябвало да са в левия, който уж е коксартрозест. Ама силни, казвам — никой не ми обръща внимание. Пак се държах като лошо момче и, хеле — доведоха кардиосъдов хирург, който с чаровна усмивка ме осведоми, че кракът ми изстивал от разни тромби и ще се наложи да го ампутират от коляното. Радост в къщи! Първо щели да опитат, да отпушат тромбите с химикали... за операция — нямало да издържа на упойката.

Впрочем — можело, но ако съм подпишел, че е на мой риск... Подписах, разбързаха се, изписаха ме оттам и ме приеха в кардиохирургията, на десетия етаж, при птиченцата. Помня анестезиолога да ме приспива нежно по позната ми вече процедура.

И сега вижте какво става — ако го чуех от други хора и за другиго, щях да кажа, че е съшито с бели конци, измишльотина от аржентинска сапунка:

Милена дошла да донесе поредното изискване от персонала и... заварила леглото ми разсъблечено от чаршафи и одеало и да го дезинфекцират, а дрешките ми сгънати, на камарка. Санитарката и каза, да си ги прибере. А къде е мъжът ми; ами — не са ли ви казали... той е вече Там... рекла санитарката и показала красноречиво с вдигане на глава и сочещи нагоре очи. Имала предвид кардиохирургията на десетия етаж; а Милена, след всичко случило се досега, логично възприела като... Горе, на Небето. С подкосени крака и пресъхнала уста, така ми разказа после, попитала дежурната сестра

— как може да ме види. Сега не можело, още е в операционната; като съм излезел от упойката, може да се уреди свиждане.

Ох!!! Божичко!!!

Хирургът, як и едър млад мъж, в разцвета на силите си, ме посрещна пръв при идването ми на мене си. Осведоми ме за двата седемнадесет сантиметрови съсирека, като октоподи били, които извадил от прасеца ми. Не смея да си помисля какво би станало, ако късчета от тях бяха тръгнали нагоре към...

И пак ме върнаха в Четвърто вътрешно.

На два пъти идва сестра от хирургията да ми сменя превръзката и вади конците — през един, през ден. Имал ли съм въпроси, пита. За кока й, казвам имам, много е сложен, като везба върху нещо още по-художествено. Правело се със специална машинка, а други въпроси нямах — не бяха в компетенцията и.

Двадесетината сантиметра разрез беше закърпен душмански, като конски чул.

Анестезистът ми разкъсал гласна струна, месеци наред шептях дискретно; лекувах я, ама нещо...

Питах, разпитвах и още съм в неведение — кое е първичното (не за яйцето и кокошката) — дали тромбовете на кракът ми са следствие на инфаркта или инфарктът е следствие от тромбове.

Не ми казаха — сигурно е Държавна тайна!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.